

ΔΙΗΘΟΡΑ.

— ο —

ΙΩΣΗΦ Ο Β'. Μίαν τῶν ἡμερῶν Ἰωσήφ ὁ β', αὐτοκράτωρ Γερμανῶν, φέρων ὡς σύνθημα ἰδιώτου ἔνδυμα καὶ συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου ὑπηρέτου ἀνευστολῆς, ἐξῆλθεν ἐπὶ μικροῦ ὄχηματος, ὃ ὠδήγει μόνος, ἵνα περιέλῃ τινὰ τῶν τῆς Βιέννης περιχώρων, ὅτε ἐπελθούσης βροχῆς ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν πόλιν. Εἶχεν ἤδη πλησιάσει εἰς αὐτὴν ὅτε ἀπῆντησε καταλυματίαν πεζοποροῦντα καὶ διεσυνόμενον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Οὗτος ἰδὼν τὸ ὄχημα ἔνευσε τῷ αὐτοκράτει νὰ σταθῇ, ὅπερ καὶ ἐξετέλεσεν ὁ Ἰωσήφ. Ὁ δὲ καταλυματίας πλησιάσας, μ' ἐπιτρέπετε, εἶπε, κύριε, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ παραλάβητε καὶ ἐμὲ εἰς τὸ ὄχημά σας; ὑποθέτω ὅτι δὲν σὰς διδῶ βάρος διότι εἶσθε μόνος· ἐγὼ δὲ θέλω προφυλάξαι ἀπὸ τὴν βροχὴν τὴν στολὴν μου τὴν ὁποίαν κατὰ πρότον σήμερον ἐκεδύθην. — Ἄς προφυλάξωμεν, γενναῖέ μου, τὴν στολὴν σου, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰσελθε. Καὶ ἀφοῦ ἐκάθητε· Πόθεν ἐρχεσθε; τὸν ἠρώτησεν! — Ἐρχομαι ἀπὸ τινος φίλου μου δασοφύλακος, ὅπου ἐκάμαμεν λαμπρὸν πρόγευμα! — Κοιτί καλὸν ἐράγατε; — Εὐρὲ, ἀπῆντησεν οὗτος. — Τὴν ἡμετέραν, ἐπανέλαθεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἴσως καλὸν τινα ζῶμὸν μὲ ζύβον — Μάλιστα! καλὸν ζῶμὸν μὲ ζύβον! — Δοιπὺν τί καλῆτερον· ἴσως κρέμινον τανριχουτὴν; — Κάτι καλῆτερον — Ἰσως κανέν ἐψητόν; — Κάτι καλῆτερον, σὰς εἶπα. — Μὰ τὸ ναὶ, δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ εὕρω, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ. — Ἐνα φασιανόν, φίλε μου, ἕνα φασιανόν, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐράγαμεν εἰς τὴν ὑγείαν τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορός μας, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, καὶ συγχρόνως ἐτυπτε μὲ τὴν παλάμην αὐτοῦ τὸν μηρὸν τοῦ αὐτοκράτορος. — Ἀφοῦ τὸν ἐράγατε εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ αὐτοκράτορος, προσέφηκεν ὁ Ἰωσήφ, πρέπει νὰ ἦτο καὶ πολὺ γλυκύς — Τρώντι γλυκύτατος. Ἐν τούτῳ τὸ μὲν ὄχημα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν πόλιν, ἡ δὲ βροχὴ ἐξηκολούθει βαρυνταία. Τότε ὁ Ἰωσήφ στραφείς πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ἠρώτησεν αὐτὸν εἰς ποίαν ὁδὸν καὶ εἰς ποῖον μέρος κατῴκει, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ μὲ τὸ ὄχημα; — Τοῦτο, φίλε μου, εἶναι περιττόν, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, ἐγὼ καταβαίνω ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν. — Ὁχι, θέλω νὰ μὲ εἴπῃς τὸ μέρος. . . Ὁ δὲ ἀξιωματικός εἰπὼν τὸ μέρος τῆς διαμονῆς του, προσέφηκεν ἐπιθυμῶ τοῦλάχιστον νὰ γνωρίσω πρὸς ποῖον χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην; — Τώρα, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ἡ σειρά σου νὰ τὸ εὕρῃς — Βεβαίως εἶσθε στρατιωτικός. — Ἐνδεχόμενον, ἀπῆντησεν ὁ αὐτοκράτωρ. — Θὰ εἶσθε λοιπὸν ὑπολοχαγός. — Κάτι καλῆτερον εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ — Λοχαγός. — Κάτι καλῆτερον — Συνταγματάρχης; — Κάτι καλῆτερον, σὰς εἶπα. — Μὴ εἶσθε λοιπὸν στρατάρχης; — Κά-

τι καλῆτερον. Τότε ὁ καταλυματίας ἀνέκραξεν ὅλος ἐκπληκτός· Ἄ! Θεέ μου, μὴ ἦναι αὐτός ὁ αὐτοκράτωρ! — Ὁλος ὅλος, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ καὶ παρασύρας τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ ἔδειξε τὰ ἐπὶ τοῦ στηθους τοῦ παράσημα. Ὁ δὲ ἀξιωματικός, ἀναστὰς ἔντρομος — Ζητῶ συγγνώμην, Μεγαλειότητε, ἀνέκραξεν, ἐπιτρέφατέ με νὰ κατὰσθῶ. — Ὁχι, καλέ μου ἀξιωματικέ, κάθησε, ἐπανέλαθεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ ἔφαγες τὸν φασιανόν μου, ἤθελες εἶθαι λίαν εὐτυχὴς ἀπαλλαττόμενος ἐκ τοῦ τόσον γρήγορα· θέλω νὰ μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας σου. Ὡς καὶ τρώντι ἐγένετο.

ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐξῆλθε νεωστὶ εἰς φῶς τρίτομον σύγγραμμά ἀγγλιστὶ γεγραμμένον τοῦ θεολόγου Henry Hart Milman, ὑπὸ τὸν τίτλον· *ἱστορία τοῦ Λατινικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ μέχρι τῆς Ἀρχιερατείας Νικολάου τοῦ Β' (1447) ἢ Λονδίνον 1854.*

Ἐν τῷ Α' αὐτοῦ τόμῳ (σελ. 66, 27—29,) ἀναγιγνώσκωμεν περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὰ ἑξῆς·

α Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἑκατονταετηρίδας, ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης καὶ αἱ πλεῖσται τῶν τῆς Δύσεως, ἄλλο δὲν ἦσαν κυρίως εἰπεῖν εἰμὴ θρησκευτικαὶ ἀποικίαι τῆς Ἑλλάδος. Καὶ γλῶσσαν μὲν μεταχειρίζοντο τὴν ἑλληνικὴν, διοργάνωσιν δὲ εἶχον τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν ἔγραφον ἑλληνιστί, αἱ δὲ ἱεραὶ αὐτῶν βιβλίοι ἦσαν ἐπίσης γεγραμμέναι εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. Ἄν δὲ θελήτωμεν ν' ἀναφέρωμεν μαρτυρίας παραδόσεων καὶ μνημείων σωζομένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θέλωμεν πεισθῆναι ὅτι αἱ τελεταὶ καὶ ἡ λειτουργία αὐτῶν ἦσαν αὐταὶ αἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῶν Ἑλλήνων αἱ ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης συνεκοινωνοῦν μετὰ τῶν τῆς Ἀσίας, καὶ ὡς ὄργανα μεταχειρίζομενοι τοὺς Ἑλληνας οἱ αἵρεσιάρχαι καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶν, ἀπέρχοντο εἰς Ρώμην καὶ διέδιδον τὰς ἰδίους διδασκαλίας.

β Ἡ ἑλληνικὴ ἢ ἡ ἐμπορικὴ γλῶσσα τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας αὐτὴν μεταχειρίζοντο κατὰ τὰς συναλλαγὰς τῶν οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ τινες, διεσπαρμένοι ὄντες πολὺ πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Οἰκουμένης, κατέκτησαν τὴν ἐμπορίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ παλαιὰ γραφὴ ἀνεγινώσκειτο ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ο'. Αἱ χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι αἵτινες ὠκοδομοῦντο κατὰ τὰ σχέδια τῶν Ἰουδαϊκῶν ναῶν, παρεδέχοντο ἐπὶ τέλους καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο εἰς τὸ πρωτότυπον.

γ Πάν ὅ,τι ἐδημοσιεύετο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἴτε ἐν τῇ Ρώμῃ εἴτε ἐν τῇ Δύσει, ἦτο γεγραμμένον ἑλληνιστί, ἢ μεταπεφρασμένον ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ. Ἑλληνιστί ἐπίσης ἐγράφοντο αἱ Ἐπιστολαὶ καὶ αἱ Ὁμιλίαι Κλήμεντος τοῦ Α', ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ, τὰ συγγράμματα Ἰουστίνου τοῦ μάρτυρος, τὰ τοῦ Καίου, καὶ τὰ τοῦ Ἰππολύτου, ἀντιρρήτικὰ πρὸς πάσας τὰς αἵρέσεις.

• Τὰ πρῶτα φανέντα θεολογικά συγγράμματα ἐν τῇ λατινικῇ εἰσὶ τὰ τοῦ Μινουκίου Φήλικος, ὁ Octavius καὶ ἡ τοῦ Νοδρατιανοῦ *Peri the Agias Triados* πραγματεία.

• Εἰς τὰς ἑλληνικάς πόλεις τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου, παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ Φωκαίᾳ, ἐνεφανίσθη πρῶτον ὁ χριστιανισμός.

• Ὁ Εἰρηνικός συνετάξατο ἑλληνιστὶ τὰ κατὰ *Airesar biblia*. Τὸ δὲ μαρτυρολόγιον Λουγδούνου καὶ Βιέννης ἐγράφη ὡσαύτως ἑλληνιστὶ. Ἰγνη δὲ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς λειτουργίας διεσώθησαν ἐν τε τῇ γαλλικῇ καὶ ῥωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς φερ' εἰπεῖν, τὸ *Khrie Edehoun* ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ ἱεροτελεσίᾳ. Καὶ τοῦτο ἐπεξηγεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ Σωζομένου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ ἀναγερόμενον περιέργον γεγονός, ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥώμης ἐσπερεῖτο δημοσίων διδασχῶν. Ἡ ἑλληνικὴ ἤτοι ἡ κοινὴ γλῶσσα τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πιστοῖς ὑπῆρχόν τινες βεβαίως μικροὶ ἢ μηδούλως ἐννοοῦντες αὐτήν, ὥστε καθίστατο ἀναγκαῖον νὰ ἐρμηνεύωνται δι' αὐτοὺς τὸ Κύαγγέλιον καὶ αἱ λοιπαὶ θεῖαι Γραφαί.

• Ὁ Ἰππόλυτος ἑλληνιστὶ συνέταξε τὰς ὁμιλίαις του κατὰ μέλητιν τοῦ Ὠριγένους, ὅστις κατὰ τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν του πιθανῶς ἐδίδασκεν ἐν τῇ μητρικῇ διαλέκτῳ.

• Πάπας Λέων ὁ Μέγας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱεροκήρυξ ὁπωσούν ἐπίσημος τῆς λατινικῆς ἐκκλησίας. Σώζονται δὲ ὁμιλίαι τινες αὐτοῦ πλήρεις εὐφραδείας. Φαίνεται ὁμως ὅτι ὀλίγον ἐγνώριζε τοὺς ῥητορικοὺς κανόνας. Ὅποιον χάσμα μεταξὺ ἐκείνων καὶ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ μιλιέρουτου Χρισοστόμου. •

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ IBN BATOUTAH (*Ibn Batoutah*), σύγγραμμι μεταφρασθὲν γαλλιστὶ ἐκ τῆς Ἀραβικῆς ὑπὸ τοῦ Dr. B. R. Sanguinetti et C. Defrémery. Παρίσιαι 1853—54.

Ὁ Ἰβν Βατουτάχ περιῆλθε περὶ τὰς ἀρχὰς τὰς 13' ἑκατονταετηρίδος τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Βαρθερίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ῥωτείαν, σχεδὸν ἀπασαν τὴν Ἀσίαν, μηδὲ τῆς Σινικῆς καὶ Ταρταρίας ἐξαιρουμένης. Τὸ σύγγραμμά του θεωρεῖται ὡς ἡ ἀξιολογωτέρα περιήγησις ὅλων ὅσαι ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἀραβικὴν. Τὸ ἐντελέστερον χειρόγραφον αὐτῆς εὗρεθῇ ἐν τῇ ἀφρικανῇ Κωνσταντίνῃ, καὶ τούτου τὴν μετάφρασιν ἐπεχείρησεν ἡ ἐν Παρίσιαι ἀσιατικὴ εἰσαγγελία.

Ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ ἀναγνώσαντες τὴν περιγραφὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκρίναμεν ὠφέλιμον τὴν μετάφρασιν τεμαχίων τινῶν περιέργων.

• Ἡ Κωνσταντινουπόλις σύγκειται ἐκ δύο μερῶν διαχωριζομένων ὑπὸ στενοῦ θαλάσσης ὑποκειμένης εἰς παλίσροϊαν, τὸ ὅποιον ἐνοῦτο τὸ πάλαι διὰ λιθίνης γειφῆρας, ἀλλὰ καταπισύσης. τανῶν ἡ διάβασις γίνεται δι' ἀκατίου.

• Ἐν τῶν δύο μερῶν τῆς πόλεως καλεῖται Σταμ-

πόλ' καίται δὲ ἐπὶ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ λιμένος, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν μεγιστάνων καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων. Αἱ πλατεῖαι καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς Σταμπολ εἰσὶν εὐραὶ καὶ ἐστρωμένοι με καλὰς πλάκας. Πᾶσα αγορά ἔχει τὰς πόλεις τῆς κλεισμένης τὸ ἐσπέρας. Πᾶσαι δὲ σχεδὸν αἱ τέχναι ἐξασκῶνται ὑπὸ γυναικῶν, καὶ πᾶς ἐργάτης ἢ ἐργάτις, πᾶς πωλητὴς ἢ πωλήτρια, ἔχει ἰδιαίτερον ἐοχαστήριον μὴ συγκοινωνοῦν μετὰ τῶν ἄλλων.

• Ἡ ῥηθεις πόλις ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πρόποδας ὄρους ἐξέχοντος ἐννέα σχεδὸν μίλια εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔχοντος τὸ αὐτὸ πλάτος, ἴσω δὲ καὶ ἐπὶ πλεον. Ἐπὶ τῆς θύρας ὑψοῦται φρούριον, καὶ πλησίον αὐτοῦ κεῖνται τὰ Ἀυτοκρατορικὰ πκλάτια. Τοῦ δὲ ὄρους περιζώννυται πανταχοθεν ὑπὸ ἰσχυροτάτου τείχους, ἀποθῆτον ἐκ τῆς θαλάσσης. Δεκατρεῖς εἰσὶν αἱ συνοικίαι τῆς Σταμπολ, ἧς τινος οἱ κάτοικοι εἰσὶ πολυπληθεῖς, ἐν μέσῳ δὲ ἐγείρεται ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

• Τὸ δ' ἀπέναντι μέρος τὸ καλούμενιν *Γαλατῆς* κατοικεῖται ὑπὸ Φράγκων διαφόρων ἐθνῶν, Γενοσητῶν, Ἑνετῶν, Ῥωμαίων καὶ ἄλλων, πάντων ὑποκειμένων εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἐκλέγει ἓνα ἐξ αὐτῶν Τοποτηρητὴν, τίτλον φέροντα *Κόμητος*.

• Πληρόνουςι δὲ ἐτήσιον φόρον εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα, ἀλλὰ συχνάκις ἐπανίστανται, αὐτὸς δὲ τοὺς πολεμεῖ, ἕως ὅτου ὁ Πατριάρχης μεσιτεύων τοὺς καθεργαίνει. Πάντες μετέρχονται τὴν ἐμπορίαν, ὃ δὲ λιμὴν αὐτῶν εἶναι ἐκ τῶν μεγίστων. Εἶδον ἐκεῖ περὶ τὰς ἑκατὸν τριήρεις καὶ ἄλλα μεγάλα πλοῖα, τῶν δὲ μικροτέρων ὁ ἀριθμὸς εἶναι τόσον μέγας, ὥστε δύσκολος ἦτον ἡ ἐπαριθμησις τῶν.

• Τὴν μητρόπολιν μόνον περιγράφω ἐξωτερικῶς, καθότι ἐσωτερικῶς μοὶ ἀπετράπη νὰ ἐπισκεθῶ αὐτήν. Οἱ Ἕλληνες καλοῦσιν αὐτὴν *Ἀγίαν Σοφίαν* λέγεται δὲ θεμελιωθεῖσα ὑπὸ Ἀσσα τοῦ Βασιλέως, υἱοῦ τῆς πρὸς μητρὸς θεῖας τοῦ Σολομῶντος. Εἶναι δὲ ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἐκκλησιῶν τῶν Ἑλλήνων, καὶ περιζώννυται ὡς πόλις ὑπὸ τείχους, ἔχοντος δεκατρεῖς πόλεις. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιτρέπεται εἰς πάντας ἢ εἰσοδος μέχρι τοῦ πρώτου περιόλου, ἐπορεύθην ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως. Ὁ πρόναος ἡ νάρθηξ ὁμοιάζει αἵθουσαν δικαστηρίου· εἶναι δὲ ἐστρωμένης διὰ μαρμάρων, καὶ βρέχεται ὑπὸ κρήνης ἀναβρυούσης ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀναπηδούσης μετὰ δύο χειλέων ἐκ μαρμαροῦ ποικιλοχρόου γαυλυμένου τεχνιέντως. Ἐξ ἐκείτης πλευρᾶς τοῦ ὄχουτοῦ εἰσὶ δένδρα φυτευμένα μετὰ συμμετρίας. . .

• Παρὰ τῇ πύλῃ τῆς ἐκκλησίας εἰσὶν οἰκήματα ὅπου διαμένουσιν οἱ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὸν καθαρισμὸν ἐπιτετραμμένοι ὑπηρεταὶ καὶ φύλακες, ἀνάπτοντες τὰς λαμπάδας καὶ κλείοντες τὰς θύρας, καὶ εἰς οὐδὲνα ἐπιτρέποντες νὰ εἰσέλθῃ ἂν πρῶτον δὴν γονατίσῃ ἔμπροσθεν σταυροῦ ὅστις, ὡς λέγουσιν, εἶναι τεμύχιον ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη. Ἡρτηται δὲ ἀνωθεν τῆς πύλης ἐντὸς χρυσῆς θήκης μῆκος πηχῶν δέκα ἐχούσης. Αἱ πτυχαὶ τῆς

τύλης εἶσι κακαλυμμένοι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, οἱ δὲ κρίκοι κατεσκευασμένοι ἐκ στερεοῦ σφυρηλάτου χρυσοῦ.

» Ἐβεδαιώθην ὅτι ἐντὸς τοῦ περιβόλου διαιτῶνται πολλαὶ χιλιάδες μοναχῶν καὶ ἱερέων, ἐπὶ δὲ χίλια ὡς ἑγγιστα μοναχαὶ ἔχουσαι ἐκεῖ ἐκκλησαν ἰδιαιτέραν.

» Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν μεγιστάνων, ἐρχόμενος καθεκάστην πρωτὴν εἰς τὸ ἱερόν ἐκεῖνόν μέρος, προσεύχεται π.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Τὰ ἐπόμενα ποιημάτια, ὧν ἡ σύνταξις ὁρεῖσθαι εἰς τὸν ἐπίσημον τῶν Ἀνθεῶν ποιητῆν (*), ἀποτελοῦσι μέρος ποιήματος ἐπιγραφομένου « Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου. » Δημοσιεύονται δὲ οὐχὶ κατὰ σειράν ἀλλ' ἀτάκτως ὅπως περὶ ἡλθον κατὰ τύχην εἰς χεῖρας ἡμῶν.

Η ΕΛΛΗΝΙΣ.

—ο—

Τῆς καλλονῆς τὰ ἀντίτυπα
Ποῦ εἰς μνήμην τῶν αἰώνων
Ὁ Πραξιτέλης ἔγλυψε
Σ τῆς δόξης μας τὸν χρόνον
Ἐάν ὅλα ὅσα διεσώθησαν
Δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς,
Τοῦ ὡραίου μᾶς μένει πάντοτε
Ζῶν τύπος ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Λάμπει καὶ τώρα ὡς ἔλαμπεν
Ὁ ἥλιος τῆς Ἑλλάδος,
Ἡ ποικιλία καὶ ὡς πρότερον
Χλοάζει τῆς πεδιάδος,
Ἀνάπτει φλέγει ὡς ἄλλοτε
Ἐλευθερία, Πατρίς,
Μὲ τὰ ἴδια προτερήματα
Προδραίνει ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Ἀνέκφραστον ἡδύτητα
Ἔχουν τὰ θέλγητρά της
Δεῖγμα εἶναι τῆς σεμνότητος
Τὸ κάθε κίνημά της,
Τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της
Τοῦ παραδείσου ἀκτῖς,
Ἄνθος οὐράνιον τὸ ὅλον της,
Τοιαύτη ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Ὅλη εὐωδιάζει χάριτας,
Ἀγάπην εὐωδιάζει,
Τὸ σῶμά της τὸ αἰθέριον
Ὅποιος ἰδεῖ θαυμάζει,
ἢ ἢ ἢνε αὐτὴ τὸ γέννημα
Ἐπιθυμίας θερμῆς;
Τῆς ταντασίας ἐπίνουσι
Δὲν εἶναι, ἀλλὰ Ἑλληνίς.

—ο—

Ὅταν διαχέῃ τὸν ἔρωτα
Μὲ τὸ μεδίδμα, ποῖα
Νὰ φυλαχθῇ ποῖα δύναται
Ἀπ' ἐμπρησμόν καρδία,
Ἄν τρέχουν καὶ τῆς λύπης τῆς
Οἱ μαργαρίται, οὐδεὶς
Ἀρνεῖται, ὅτι συνώνυμον
Εἶναι ἔλεος καὶ Ἑλληνίς.

—ο—

Καὶ ποῖος ἀοιδός, ποῖος ἄνθρωπος
Εἶναι ἄρκετὸς νὰ φθάσῃ
Τὴν ἠθικὴν ὡραιότητα
ἢ ἢ ἢνε νὰ ἐγκωμιάσῃ;
Παρηγορία σ' τὴν θλίψιν μας
Ἐλπίς σ' τοὺς ἀτυχεῖς,
Βιήτη γλυκεῖα, καὶ ἀσύγκριτος
Σύζυγος, ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

Δὲν ἔχει χρεῖαν τὸ ἔθνος μας
Ναοὺς τώρα νὰ κτίσῃ
Καὶ μὲ λατρείαν ἀδιάκοπον
Νὰ τὴν θεοποιήσῃ.
Ναὺς εἶναι ἡ καρδία μας
Τὴν ἔχει ἐκεῖ ὁ καθεὶς,
Δεσπόζει καὶ λατρεύεται
Ἐκείνη, ἡ Ἑλληνίς.

—ο—

ὦ Ἑλληνίς μου, ὦ Ἀγγελε
Κρυμμένη, σὺ γλυκαίνεις
Ὅσους καὶ ἂν ὑποφέραμεν
Διωγμοὺς τῆς εἰμαρμένης!
Ὁ οὐρανὸς εὐρίσκεται
Ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇς,
Χερουβικὴν τερπνότητα
Ὅπου εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

—ο—

Τοῦ ὑψίστου σὺ ἀριστουργημα
Ποῦ σ' τὸν ἐνθουσιασμόν του,
Μὲ σὲ σ' τὸν κόσμον ἔστειλε
Τὸ κάλλος τὸ ἰδικόν του.
Τὸ δῶρον τὸ ἐντελέστερον
Τῆς δημιουργίας αὐτῆς.
Ἐκαστοῦ ὑπάρχει ὑπαρξίς
Θέλει εἶσαι σὺ, Ἑλληνίς.

—ε—

(*) Ὁρα φυλλάδ. Πανθώρας 86.